

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **P. P.**

skazanego z art. 190 § 1 k.k. i z art. 245 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 lutego 2017 r.,

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt II Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. obciążyć skazanego P. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt II Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego P. P. oraz jego obrońcę, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z. z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt II K (...), którym to orzeczeniem P. P. skazany został za występki określone w art. 190 § 1 k.k. i w art. 245 k.k. na karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego zarzucając w niej rażące naruszenie prawa procesowego (art. 433 § 2 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.), wnosząc o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Z. w całości oraz uchylenie zmienionego (?) wyroku Sądu Rejonowego w Z. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Z. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przedmiotowa kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a ponieważ została przez Sąd Odwoławczy przyjęta konieczne było – wbrew stanowisku oskarżyciela publicznego – nie oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej, lecz pozostawienie jej bez rozpoznania, stosownie do dyspozycji art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.).

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem sąd *ad quem* utrzymał w mocy wyrok sądu *meriti*, którym oskarżonego P. P. skazano za dwa czyny (z art. 190 § 1 k.k. i z art. 245 k.k.), karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz grzywnę. W związku z tym, że w kasacji nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k., konieczne było orzeczenie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie skazanego P. P. – art. 518 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

Od niniejszego postanowienie środek odwoławczy nie przysługuje (art. 426 § 1 k.p.k.).

